

Soul Storm

Eerder verschenen van deze auteur:

Soul Beach

Soul Fire

KATE HARRISON

Soul Storm

LEVENSGEVAARLIJK

the house of books

Oorspronkelijke titel: Soul Storm

Oorspronkelijke uitgave: Indigo, a division of Orion Publishing Group

Copyright © 2013 Tekst Kate Harrison

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books, Amsterdam

Vertaling: Valérie Janssen

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4127 0

ISBN e-book 978 90 443 4380 9

NUR 285

www.soulbeach.org

www.kate-harrison.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Amber, omdat ze in The Beach gelooft en heeft geholpen
het nog stormachtiger te maken...

Eenzaamheid is erger dan de dood.

Het doet je vanbinnen wegrotten, laat je verdwijnen. Ik vermijd spiegels, omdat ik bang ben dat ik een leegte zal zien op de plek waar ik hoor te zijn. Als ik toevallig een glimp van mijn spiegelbeeld opvang in een raam, verbaast het me dat ik er zo solide uitzie. Zo 'normaal'.

Het enige wat me op de been houdt, is de wetenschap dat er binnenkort een eind zal komen aan de eenzaamheid. Ik weet dat ik, zodra ik eenmaal de juiste persoon in vertrouwen neem, eindelijk zal worden begrepen.

Tegenwoordig beschouw ik wat er met Meggie is gebeurd als een generale repetitie. Ik wist mijn tekst niet meer of het juiste moment om het toneel te verlaten. Het was een fout van mij die ertoe leidde dat Meggie en ik allebei zwaarder leden dan noodzakelijk was.

De lessen die ik van Meggie heb geleerd, zullen haar zus ten goede komen – is dat bitterzoet of niet?

Deze keer zal ik het goed doen. Ik hoop alleen wel dat Alice intelligent genoeg is om te begrijpen wat haar rol is. Om te beseffen dat het in haar eigen belang is om begripvol te zijn.

I

Volgens mij achtervolgt ze me. Alweer.

Ik kijk in de achteruitkijkspiegel. Niets. Ik zet de richtingaanwijzer aan. Ik rijd naar de stoeprand en trek dan de handrem keihard aan.

Ik kijk nog een keer in de achteruitkijkspiegel. *Waar heeft ze zich verstopt?*

Mijn rijinstructeur glimlacht. ‘Het rijexamen zou een fluitje van een cent moeten zijn, Alice. Jouw autobehersing is goed en voor iemand van jouw leeftijd schat je gevaren uitstekend in. Toen ik je zus rijles gaf, leek zij zich totaal niet bewust van de rest van de wereld...’

Hij zwijgt en bloost helemaal tot boven op zijn kale hoofd.

‘Het geeft niet, hoor,’ zeg ik. ‘Ik vind het niet erg als mensen over haar praten. We hoeven niet te doen alsof ze nooit heeft bestaan.’

Hij haalt diep adem. ‘Natuurlijk. Ik bedoelde alleen maar – nou ja, jij hebt aanleg om een heel veilige automobiliste te worden, Alice. Zelfverzekerd, maar ook oplettend.’

Ik ben niet van plan hem te vertellen dat ik autorijden heerlijk vind, omdat ik dan ogen in mijn achterhoofd heb en een stevig metalen omhulsel dat me beschermt. En ook omdat ik met de auto grotere afstanden kan afleggen dan ik te voet ooit zou halen.

‘Bedankt, meneer Gregory. Nou – volgende week maandag om halftwaalf dus. Mijn afspraak met het lot.’

Hij knikt. 'Heb je nog wat oefenritten gepland voor dit weekend?'
'Ja, met vrienden.'

'Geen slechte gewoonten aanleren tussen nu en dan. Hopelijk kun je vanaf maandagmiddag in je eentje de weg op.'

'Bedankt.' Ik wil al uit de auto stappen, maar zie dan iets in de achteruitkijkspiegel. Het is heel warm, zelfs voor juli, en de straat is vol met door de zon verbrande, winkelende mensen, maar ik weet zeker dat zij het was.

Nou ja, zo zeker als ik maar kan zijn.

'Alice? Tijd om de teugels los te laten.' Hij tikt op het stuur, en ik maak mijn gordel los en spoor mezelf aan om de enige plek te verlaten waar ik het gevoel heb dat ik alles in eigen hand heb. 'Je kunt echt niet wachten tot je fulltime achter het stuur mag zitten, hè?'

Ik glimlach geforceerd. Wanneer ik uitstap, voelt de stoep sponzig aan onder mijn voeten en kippenvel kruipt op over mijn huid, ook al is de zon gloeiend heet.

Hierbuiten ben ik ontzettend kwetsbaar.

Ik zoek naar haar pezige lijf, haar strokleurige haar, haar bleke gezicht. Als ze me echt volgt, heeft ze een manier gevonden om compleet te verdwijnen. Normaal gesproken is het op donderdagmiddag nooit zo druk in de stad, maar nu wemelt het op de stoep van de mensen die vakantie-inkopen doen.

Een mensenmenigte is een geweldige dekmantel.

'Kijk uit.'

Een jongen op een skateboard mist me net op een paar millimeter nadat ik pal voor hem ben gaan staan.

'Sorry...'

Hij is alweer weg en de afbeelding van het doodshoofd op zijn T-shirt wordt steeds kleiner.

Ik doe mijn best om rustig adem te halen en helder na te denken. Waarom zou ze me in vredesnaam volgen? Ik zie haar zondag toch al; ze heeft altijd wel een nieuw bezoekje gepland, of ik haar nu wil zien of niet. Ze heeft dus geen enkele logische reden om me nu te bespieden.

Logica verklaart echter niet dit duistere gevoel. Hetzelfde gevoel dat ik ook had in de vroegere kamer van mijn zus op de universiteit, in de rokerige straten van Barcelona en tijdens het gerechtelijk vooronderzoek naar Tims dood.

Het is sterker dan een gevoel. Het is instinct.

‘...bridge o-ver tr-ou-u-blet water...’

Twee meisjes die ik herken van school staan op de hoek van de straat geld bij elkaar te zingen. Ze glimlachen naar me en ik glimlach terug. Wanneer ik hen voorbijloop, wisselen ze een blik met elkaar uit. Ik weet best wat mensen over mij denken. Ja, Meggies dood was inderdaad tragisch, maar op school wordt nu gefluisterd dat ik er inmiddels wel overheen zou moeten zijn.

Ze moesten eens weten hoe hard ik heb geprobeerd om verder te gaan met mijn leven. Die afspraak op zondag is echter geen vrijwillige keuze. Het is heus niet zo dat ik graag omga met iemand die volgens mij twee mensen om het leven heeft gebracht en een derde bijna heeft vermoord.

Wat ik aan het doen ben, kan natuurlijk gevaarlijk zijn. Stom. Iemand met ook maar een beetje gezond verstand zou nooit opzettelijk in de buurt willen zijn van een mogelijke psychopaat. Maar hoe kan ik anders gerechtigheid krijgen voor de mensen die ik ben verloren? Om te beginnen mijn zus, vermoord op een manier die volgens de hele wereld was ingegeven door bezitterigheid of jaloezie. Daarna haar vriend Tim, om het leven gekomen bij een geënceneerde zelfmoordpoging waar iedereen in is getrapt, behalve zijn beste vriendin Zoë en ik. Moet je zien waar Zoë nu is. Ze ligt in coma, na een ‘ongeluk’ in Barcelona waar geen getuigen bij waren.

De wereld heeft geaccepteerd dat alles is afgesloten met Tims ‘zelfmoord’. Dat hij verantwoordelijk was voor de moord op mijn zus. Waarom kan ik het dan niet laten rusten?

Omdat mijn instinct me zegt dat mijn stalker de schuldige is, zoals het me er ook van heeft overtuigd dat ze me op dit moment als een prooi achtervolgt, terwijl ze eigenlijk dertig kilometer verderop hoort te studeren.

Het zou niet de eerste keer zijn dat ze dit doet. Toen ik vorige week in mijn eentje aan de andere kant van het sportveld tussen de middag mijn brood zat te eten, verspreidde datzelfde ijskoude gevoel zich door mijn lijf, het gevoel dat ik werd bespied. Toen deed ik het nog af als paranoia: totdat ik haar drie uur later buiten bij de schoolpoort letterlijk tegen het lijf liep. Ze bloosde en beweerde dat ze 'toevallig voorbijkwam'.

Sindsdien ben ik ervan doordrongen dat ik moet luisteren naar mijn instinct. Mijn instinct zegt me dus dat slechts één iemand de waarheid weet over de dood van mijn zus.

Sahara.

2

Wanneer de bel voor de laatste keer gaat, komt er een warme regen naar beneden zetten, maar dat weerhoudt Cara er niet van om het sportveld op te rennen, haar trui uit te trekken en als een wilde duivelin in het rond te dansen.

‘Zeven weken VRIJHEID! Zeven weken seks, strand en...’ ze probeert een derde ‘s’ te bedenken en dan transformeert een brede grijns haar hele gezicht, ‘STERKEDRANK!’

Ik lach. ‘Precies. Volgens mij kom jij straks als een pina colada terug van de Caraïben.’

‘Wel iets bruiner, hoop ik. Eerder als rum punch.’ Cara’s moeder heeft een vakantie voor hen tweetjes geboekt in een beauty & wellness center op Bermuda om hun onderlinge band te verstevigen. Ik geef ze hooguit twaalf uur voordat ze tegen elkaar gaan zitten krijzen. ‘Je kunt nog steeds mee, hoor.’

‘Mama en papa zijn er geen voorstanders van dat ik het land verlaat. Niet na Barcelona.’

Cara houdt op met dansen. Haar bloes is doorzichtig geworden door de regen en de jongens van de jongensschool aan de overkant staan te wijzen. ‘Maar ze vinden het dus niet erg dat jij omgaat met Sahara en Ade, dat gezellig stel?’

‘Zeg, vier weken geleden vond je hem anders nog een seksgod.’

‘Welnee, dat is helemaal niet waar.’

‘Je zou toch eens naar een dokter moeten gaan met dat geheugen

van jou, Cara.' Voordat we naar Spanje vertrokken, was ze helemaal weg van zijn bleke Scandinavische uiterlijk en had ze zich voorgenomen om hem in te pikken van Sahara, ook al had hij al jaren iets met haar.

Cara glimlacht. 'Oké. Misschien vond ik hem inderdaad best sexy. Dat was wel voordat ik doorkreeg dat Sahara en hij geknipt zijn voor elkaar.'

Net als iedereen gelooft zij ook dat wat Zoë in Barcelona is overkomen een ongeluk was. Wel associeert ze Ade en Sahara nu met die akelige tijd in het ziekenhuis en de verschrikkelijke ontmoeting met Zoës diepbedroefde ouders.

Gelukkelijk maar. Door Sahara en Ade te ontlopen is ze veilig. Ik zou het mezelf nooit vergeven als Cara ook iets overkwam.

'Zal ik ze de groeten van je doen wanneer ik ze zondag zie?'

Cara kreunt. 'Jeetje, Alice, waarom ga je toch nog steeds met hen om?'

'Ik heb de rijervaring hard nodig. Zij hebben een auto.'

'Ik heb ook een auto.'

'Ja, en al drie strafpunten voor te hard rijden, ook al heb jij je rijbewijs nog geen maand. Ik geloof niet dat het verstandig is om bij jou les te nemen.'

Ze lacht, maar dat duurt maar heel even. 'Beloof je me dat je niet langer met hen omgaat zodra jij geslaagd bent voor het rijexamen?'

Ik zou echt niets liever doen dan hun onophoudelijke telefoontjes en sms'jes negeren, en hen allebei naar het verleden verwijzen.

Ik kom echter steeds dichterbij het eind van mijn zoektocht. Zodra het me eenmaal is gelukt de rest van de wereld duidelijk te maken wat Sahara heeft gedaan, is het voorbij, voorgoed voorbij.

Dat is wat ik het allerliefst wil... ook al moet ik er een hoge prijs voor betalen. Ik ben namelijk bang dat ik, als... nee, wannéer ik eindelijk gerechtigheid heb gekregen voor Meggie – en voor Tim en Zoë – het waardevolste in mijn leven zal kwijtraken. Mijn tijd op Soul Beach met mijn zus en de jongen van wie ik houd.

'Alice?'

‘Het zit er bijna op,’ zeg ik. Ik zou haar dolgraag in vertrouwen willen nemen, maar de paar keer dat ik een hint liet vallen over mijn vermoedens keek ze altijd erg bezorgd.

Ook nu staart ze me weer onderzoekend aan met een diepe rimpel op haar voorhoofd. ‘Het zit er allang op, wijffie. Het gerechtelijke vooronderzoek naar Tims dood heeft dat duidelijk aangetoond. Hij heeft zelfmoord gepleegd, omdat hij niet kon leven met zijn schuldgevoel nadat hij jouw zus had gedood. Jij hebt echter jouw hele leven nog voor je en moet daar zoveel mogelijk van genieten. Zeker na wat Zoë is overkomen...’

Ik knik. ‘Ik ben binnenkort heus zover dat ik het kan loslaten, echt waar.’

Ze klakt afkeurend met haar tong, want ze gelooft me niet. Volgens mij wil ze nog iets zeggen, maar dan schudt ze haar hoofd en rent ze opeens weg in de richting van de rivier.

Ik begin ook te rennen. Zodra we eenmaal zijn aangekomen bij het bankje dat op de sluis uitkijkt, steekt ze een hand in haar tas en haalt ze er twee miniflesjes champagne uit die ze flink schudt voordat ze een ervan aan mij geeft.

‘Drie, twee, een...’ zingen we een beetje buiten adem in koor. ‘START!’

Wanneer we de kurk laten knallen, stroomt het grootste deel van de plakkerige bubbels uit de fles op de oever van de rivier. Ze kreunt, maar ik voel me juist opgelucht; ik moet nu mijn hoofd erbij houden.

Cara stoot met haar fles tegen die van mij en neemt een grote slok. ‘Proost, meid. Zeg, wanneer komt Lewis ook alweer terug uit San Francisco?’

‘Morgen, geloof ik.’

‘Kan hij jou geen rijles geven?’

‘Niet op de openbare weg. Zie je al voor je wat hij zou doen als ik een kras op zijn auto maakte?’

Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘Lewis zou het jou zelfs nog vergeven als je met zijn auto tegen een bakstenen muur knalde

en hij total loss werd verklaard. Hij is hartstikke verliefd op je.'

Ik schud mijn hoofd. 'Onzin. Hij is net een grote broer voor me. Hij voelt zich verantwoordelijk voor me.'

Cara zucht. 'Als jij het zegt. Ik weet in elk geval wel dat hij op jou zal letten zolang ik weg ben. Als ik echt dacht dat je alleen die twee griezels maar had om je gezelschap te houden, zou ik mijn vakantie meteen afzeggen.'

'En het zonder seks, strand en sterkedrank doen?'

'Oké. Dat gaat misschien net iets te ver.' Ze slaat een arm om me heen. 'Je kent me te goed, Alice. Ik hoop gewoon dat jij tegen de tijd dat ik terugkom weer de Alice bent die ik van vroeger ken. Rijbevoegd en klaar voor een zomer vol lol.'

3

Op Soul Beach heb je het hele jaar door lol. Als je tenminste een Gast bent, zoals Meggie en Danny. Als je een Bezoeker bent, zoals ik, ligt het iets ingewikkelder.

Wanneer ik inlog, is het midden op de dag. Brunchtijd. Ik zie een helderblauwe lucht. Groene vogels met oranje vleugels. Kalm turkoois-blauw water.

Mijn blik wordt als altijd getrokken door de dode mensen. Een stuk of vijf adembenemend mooie jongeren die op het trapje naar de strandbar zitten de jammen. Supergelukkige stelletjes die tegen de ruwe bast van palmbomen geleund zitten te zoenen en in elkaars ogen staren in de wetenschap dat ze alle tijd van de wereld hebben. Ijs tikt tegen het kristal van de kannen vol robijnrode en muntgroene cocktails die Gasten naar hun vrienden brengen om alweer een heerlijke middag door te brengen in een amper zichtbare nevel.

Een flits van iets helder vlammeands uit een metalen loop, de geur van rook, een zilveren kogel die glanzend in fel zonlicht op me afkomt vliegen...

Dan duisternis.

'Oeps, sorry.'

Ik doe mijn ogen open en zie het meisje dat me zojuist heeft aangestoten toen ze langs me liep. Ze heeft een openhartig gezicht, een krans van zwaar geurende lelies om haar nek en donkere ogen.

Staalgrijs.

Ze slentert naar haar vriend en laat me achter met de ijzingwekkende herinnering aan haar laatste momenten. Ze is dus omgekeomen bij een schietpartij. Elke Gast heeft zijn of haar eigen tragische gebeurtenis, de meeste bloederig, maar allemaal verschrikkelijk onrechtvaardig.

Daarom is *The Beach* zo prachtig; om hen te helpen het te vergeten.

Tegenwoordig krijg ik niet meer de kans om het te vergeten. Als Bezoeker ben ik deels biechtmoeder, deels detective. De Gasten vertellen me hun geheim en smeken me om hulp door in mijn wereld iets recht te zetten. Ze willen dat ik gerechtigheid voor hen zoek of de geliefden waarschuw die zij hebben achtergelaten. Als ik succes heb – wat inmiddels al twee keer is gebeurd – ontvang ik nieuwe krachten: eerst die van aanraking en nu...

Nadat ik mijn vriend Javier heb geholpen, ben ik in staat te ervaren wat een Gast in zijn of haar laatste momenten van bewustzijn heeft meegemaakt. Als ik iemand aanraak, is het bijna alsof ik hem of haar word, alsof ik zie wat zij zagen en voel wat zij voelden vlak voordat ze stierven.

Misschien is deze gloednieuwe kracht wel bedoeld om mij gerechtigheid voor nog meer Gasten te laten zoeken. Deze nieuwste 'gave' is echter eerder een vloek.

'Florrie!' Mijn zus komt met grote stappen aanlopen over het zand en roept de suffe bijnaam die ze voor mij heeft, die niemand anders mag gebruiken. Haar lange, blonde haar wappert als een zijden sjaal achter haar in de zeebries. Ze draagt een bronskleurige bikini die benadrukt hoe bleek haar huid is in vergelijking met de andere Gasten: goudwit in plaats van zongebruind.

Ik krimp al in elkaar voordat ze haar armen om me heen slaat om me voor te bereiden op het visioen van háár laatste momenten. Het wordt wel elke keer vager, alsof het effect aan het afzwakken is. Misschien heeft zelfs het management in de gaten dat een oneindige herhaling van de dood genoeg is om een Bezoeker gek te maken.

Aangenomen dat ik niet allang gek ben en deze hele virtuele werkelijkheid geen uit rouw geboren hersenspinsel is.

Ik doe een stap achteruit om tijd te winnen. 'Meggie! Je ruikt naar ananas.'

'Dat is de cocktail van de dag. Wodka, vers fruit en honing. Het Soul Beach Snoepje.'

Ze omhelst me.

In handschoenen gehulde handen komen op me af, en een hoofdkussen bedekt mijn ogen en verandert licht in donker.

Dit is Meggies herinnering, maar toch voelt het aan alsof het mijzelf is overkomen. Het is onlogisch, maar dat geldt voor alles hier – net als het feit dat ik met mijn grote zus kan praten.

Of dat ik verliefd ben geworden op een jongen die bijna twee jaar geleden is overleden.

Die jongen rent nu dwars door de bar naar mij toe met een opgeluchte glimlach alsof hij bang was dat hij me nooit meer zou zien. Dat weten we geen van allen ooit helemaal zeker.

'Alice, wat ben je vroeg vandaag,' roept Danny naar me.

'Omdat school is afgelopen!' zeg ik lachend.

Zijn lichtgroene ogen glanzen. Elke keer dat ik hem zie, vraag ik me af wat hij toch in mij ziet. Hij is ongelooflijk knap, maar op een nonchalante manier die in niets doet denken aan het bevoorrechte leven dat hij leidde vóór The Beach.

Zodra we elkaar aanraken, voel ik een schok van het beeld dat zich vormt in mijn hoofd. Hoe hard ik ook mijn best doe me te focussen op de warmte van zijn lippen, toch trekken de koude rillingen van zijn laatste momenten door mijn lijf. Verschroeiende aarde komt met duizend kilometer per uur op me af suizen. Ik hoop telkens weer dat het ditmaal anders zal zijn, dat het vliegtuig zijn evenwicht hervindt voordat het in de woestijn te pletter slaat.

Dat gebeurt helaas nooit.

Tim blijft op de achtergrond, samen met Meggie. We zouden een fantastisch viertal vormen; Danny en ik, mijn zus en háár eerste liefde. Hoewel The Beach de rimpels op Tims voorhoofd heeft gladgestreken en zijn haar eerder rossig dan koperkleurig heeft

gekleurd, blijft hij gereserveerd. Misschien is er iets aan zijn laatste momenten wat ik niet mag zien.

Nee. Tim was onschuldig, wat de politie ook beweerde. Anders zou mijn zus dat heus wel aanvoelen en bij hem uit de buurt blijven.

Danny zoent me nog een keer en ditmaal is de rode aarde waziger, minder dreigend.

‘Wat is er voor nieuws, Alice?’ vraagt Danny me.

‘Het is hier zomer. Cara gaat naar de Caraïben. Ik blijf thuis.’

Ik houd het altijd bij de nietszeggende onbelangrijke dingen waar mijn saaie dagelijkse patroon uit bestaat. De Gasten willen dolgraag alles horen over school, muziek en helemaal de seizoenen: de rokerige geur van de herfst, de winterse kou, de eerste bloemen in de lente.

Wanneer ik naar Danny’s gezicht kijk, verbaast het me dan ook dat hij nogal verveeld kijkt bij het idee van de zomer.

Dan bedenk ik opeens iets: waarom zou hij ook geïnteresseerd zijn? Op *The Beach* is het immers elke dag zomer.

‘Waarom ga jij niet op vakantie?’ Hij doet zijn best om zijn opluchting te verbergen, maar kan tegen mij echt niet liegen.

Ik haal mijn schouders op. ‘Mijn vader heeft het te druk op zijn werk. Ze hebben het nu over een lange vakantie met de kerst. Australië, Nieuw-Zeeland.’

‘Wauw. Daar heb ik ook altijd naartoe gewild.’ Hij zou zo een waanzinnig gave surfer uit Bondi Beach kunnen zijn geweest met zijn zachte blonde krullen en stevige, gespierde benen.

‘Ik zal je er alles over vertellen.’ Alleen is de kerst nog bijna een halfjaar weg. Wie weet wat er tussen nu en dan allemaal nog gebeurt?

‘Wat ga je dan doen in je vakantie? Afgezien van tijd met mij doorbrengen natuurlijk.’

‘Als ik volgende week slaag voor mijn rijexamen, dan ben ik eindelijk...’ Ik sta op het punt om ‘vrij’ te zeggen, maar dat lijkt me toch net iets te wreed, ‘...mobiel. Met de auto van mijn moeder dan. Niet die van mezelf. Daarnaast ga ik misschien wel een vakantiebaantje zoeken.’

‘Hallo zeg, moet dat nu echt per se hier?’ zegt mijn zus en dan wijst ze naar de zee. Tim heeft een emmer met flesjes koud bier en een paar schaaltes ijs uit de strandbar gehaald, dus ik trek me los uit Danny’s armen en dan lopen we met ons vieren naar de waterrand.

Wanneer ik ga zitten, voelt het zand onder mijn lichaam een beetje vochtig aan. Het zorgt voor verkoeling. Ik probeer mijn zintuiglijke waarnemingen niet al te veel te analyseren, want het is moeilijk niet te gaan twifelen aan mijn eigen geestelijke gezondheid...

Te laat. De twijfels versnellen al; mijn echte omgeving sluit zich alweer met heldere scherpte om me heen. De dekbedhoes met het retropatroon van rode tulpen. De stapel schoolboeken in de hoek waar ik pas in september weer in wil kijken. De papieren voor het rijexamen.

The Beach is een website. *Niets van wat ik voel kan echt zijn.*

‘Florrie, niet afdwalen, lieverd.’

Mijn zus raakt mijn arm aan. Het beeld van de zwarte leren handschoenen van de moordenaar is ditmaal slechts een fractie van een seconde zichtbaar, maar dat is meer dan genoeg om me te herinneren aan mijn plicht tegenover haar.

Ik concentreer me op Meggies zwembadblauwe ogen, op de krullende witte lok in haar blonde haar die me nog niet eerder is opgevallen. Nadat ze was vermoord, heeft de moordenaar haar haren gekamd en over het hoofdkussen uitgespreid, zodat Zoë – die haar heeft gevonden – zei dat ze er als een engel uitzag.

‘Florrie!’

‘Sorry. Ik dacht even aan iets anders.’

‘Mmm.’ Haar ogen staan somber. Ze kijkt naar Tim, die langzaam knikt. ‘Misschien is dit een goed moment om met elkaar te praten.’

‘Waarover?’

Ze zucht. ‘Over dit alles. Deze plek. Het is verkeerd van me om van jou te verlangen dat je de hele tijd bij mij bent.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Dat geeft helemaal niet. Ik wil zelf ook graag hier zijn. Je bent toch mijn zus?’

Meggie kijkt me nog steeds fronsend aan. ‘Dat we graag bij el-

kaar willen zijn, wil nog niet zeggen dat we er ook aan moeten toegeven. Dit is geen goede plek. Tim denkt...'

'Waar heb je het in vredesnaam over?' val ik haar in de rede.

'De zon en de zee verhullen de werkelijkheid alleen maar. Dit is een kwaadaardige plek.'

Een golf slaat op het strand en besproeit me met schuim. Ik kijk naar Tim. 'Wat heb je allemaal tegen haar gezegd? Ik wil niet dat je me als een klein kind behandelt. Het ging allemaal prima voordat jij hier opdook.'

Hij deinst achteruit alsof hij een klap heeft gekregen.

'Je mag hem er niet de schuld van geven, Alice,' zegt Meggie zachtjes. 'Hij heeft echt het beste met jou voor. Ik ben te zelfzuchtig geweest om te beseffen dat de tijd die jij hier doorbrengt... dat het is alsof je op een begraafplaats bent of op een ziekenhuisafdeling vol stervende mensen. Dat is niet wat een zestienjarige hoort te doen.'

'Zeventien,' verbeter ik haar.

Meggie bloost. 'Sorry. Ik raak hier een beetje de tel kwijt en dat is ook precies waar het hier om gaat, denk ik. Het is slechts een deel van het probleem. Jij kunt zo niet verdergaan.' Ze haalt diep adem. 'Dat kunnen we geen van allen.'

Ik snap niet meteen wat ze bedoelt. Dan dringt het tot me door. 'Het gaat er helemaal niet om wat het beste voor mij is, hè? Jij wilt gewoon meer tijd hebben om alleen te kunnen zijn met hém.' Ik wijs naar Tim.

'Alice. NEE!' Bij het zien van de schrik op haar gezicht begrijp ik dat ik het helemaal bij het verkeerde eind heb. 'Ik zou het heerlijk vinden als jij altijd hier kon zijn, maar wij zijn slecht voor jou.'

'Voor het geval je het misschien bent vergeten: ik ben jouw enige kans op gerechtigheid, Meggie. Of vind je dat soms niet belangrijk meer?'

Haar ogen staren recht in die van mij. 'Jawel, dat is wel degelijk belangrijk. Mijn god, echt wel. Deze plek is een gevangenis en ik wil niets liever dan The Beach verlaten. Rust vinden. Weten dat de

juiste persoon is gestraft, wie dat ook mag zijn. Er is echter één ding dat nog belangrijker is: jouw toekomst.'

De golven – het eerste geluid dat ik hoorde op The Beach – klinken luider en mijn hoofd begint te bonzen door de warmte van de zon. Ik verlies alle grip op wat ze nu echt wil. Ik steek mijn armen uit naar Danny en negeer de kortstondige draaierigheid wanneer ik weer 'val'. 'Wist jij hiervan af?'

Hij duikt onbehaaglijk in elkaar. 'Het is een vreselijke situatie. Ik wil jou niet kwijt. Ik hou hartstikke veel van je. Alleen heb ik jou niets anders te bieden dat dit hier,' hij gebaart naar The Beach, 'en dat is gewoon niet genoeg. Ik kan niet van jou vragen dat jij jezelf opoffert voor een leven in het limbo van het hiernamaals.'

Waarom kijkt hij zo schuldig? Dan dringt het opeens tot me door. 'Hebben jullie dit achter mijn rug om besproken? Hebben jullie besloten dat het tijd wordt dat de kleine Alice doorgaat met haar leven in de normale wereld, zodat jullie je bijzondere leventje zonder mij kunnen voortzetten?'

Meggie doet een stap in mijn richting. 'Je ziet het helemaal verkeerd. Jij bent degene die hier alle macht heeft. De macht om weg te komen, om jouw leven te leven.'

'Hebben jullie echt over mij zitten praten?'

Meggies ogen staan dof. 'Ja, natuurlijk. Aan één stuk door. Ik heb nachtenlang wakker gelegen, me afgevraagd wat ik moet doen. God weet dat ik me er niets van aantrok dat ik egoïstisch was toen ik nog leefde, maar dit is te belangrijk om fout te doen.'

Ik wil haar vertellen dat ze helemaal niet egoïstisch is, dat het me spijt dat ik tegen haar heb geschreeuwd. Ik moet echter eerst iets anders vragen. 'Wat wil je het allerliefst, Meggie? Dat ik vertrek... of dat jij hier zelf weg kunt?'

Hoe langer ze zwijgt, hoe banger ik word.

Alles wat ik sinds mijn eerste bezoek aan The Beach heb gedaan – de geheime voorschriften doorgronden, Javier en Triti helpen om weg te komen, omgaan met Sahara, ook al krijg ik koude rillingen van haar – heb ik gedaan voor Meggie.